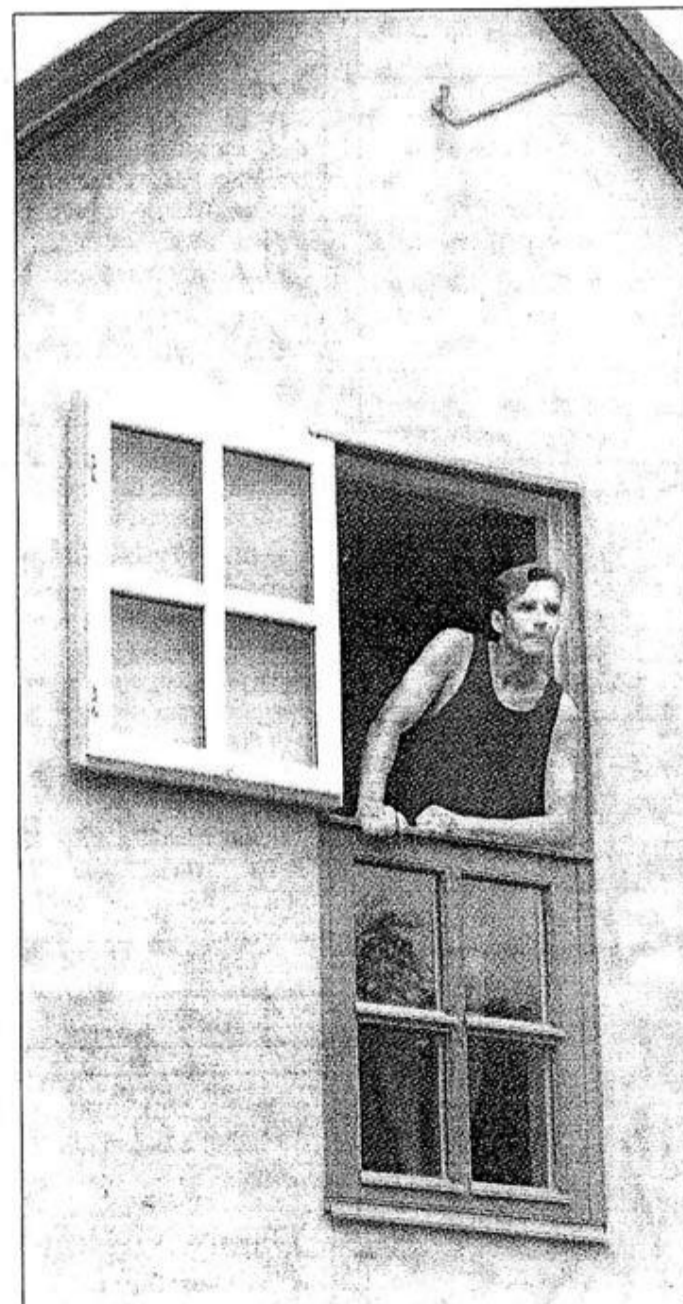

Foto: Mats Holmertz

Hans Frode har semester i det egenhändigt ritade och byggda huset på Öland. Huset är åtta meter i tak och har en fantastisk akustik, enligt dem som försökt sig på att sjunga här.

Med ett glasklart intresse

Två månader om året ägnar glaskonstnären Hans Frode i sitt sommarhus på Öland.

ÖLAND
Att komma in i glaskonstnären Hans Froles hus är som att stiga in i en film av Antonioni, där den sparsmakade estetiken fått härska.

Den kyrkliknande åtta meter höga interiören är knappt möblerad och pryds av några få noggrant utvalda glasskulpturer och neontavlor. Inte en enda onödig pryl tycks ligga framme.

– Att ha mycket luft och ljus omkring sig skänker en slags inre frid, här får tankarna fritt spelrum, säger Hans Frode när han tar emot i Sättra.

Han är klädd i shorts och singel och ser pojkaktigt gånglig ut med sina bara fötter.

Flyr New York

Huset, som utifrån mer ser ut som en lada eller en lagerbyggnad, har han ritat och byggt själv. Fem år har det tagit.

– Men nu är jag olämnig på riktigt, slår han fast och skrattar.

Omkring två månader varje sommar flyr han storstaden New York, där han är bosatt och verksam sedan 13 år, och åker hem till Öland.

– Det är underbart att åka hit under sommaren när alla är lediga och glada, och det är ljukt och varmt. Det är den bästa tiden. När hösten kommer och allt bommar igen blir jag vemodig, då känns det inte alls lika svårt att åka tillbaka till Amerika.

Kollektiv verkstad

I New York arbetar han tillsammans med ungefär 25 andra konstnärer i en kollektiv verkstad. Där kan han fritt ex-

perimentera och leka med glas, och särskilt neonglas som blivit hans signum.

– Det är ett fantastiskt ställe att arbeta på, säger han. Du betalar bara för den tid du är där och för den apparatur du använder.

Fri

Hans Frode har alltid varit fri i sitt förhållande till konsten, aldrig varit knuten till eller anställd på något glasbruk.

– Jag måste känna att jag kan göra som jag vill, skapa efter mitt eget kynne.

– Jag ville absolut bo utomlands och eftersom engelskan var det språk jag behärskade bäst blev det en konstskola i London. Tyvärr kunde jag bara finansiera två av de tre åren där, sedan fick jag sluta.

Han verkar inte särskilt ledsen över det i dag, han fick ändå ut oerhört mycket av de där åren.

När han sedan kom tillbaka till Sverige och började experimentera med neon beslöt han sig för att lära sig processen på riktigt på ort och ställe, i USA.

Inspirationskälla

Han är lugn och eftertänksam, svarar inte utan att ha något att säga.

– New York är en bra stad att bo i som konstnär. Den är ett centrum för all konst och en viktig inspirationskälla för mig. Jag lär mig hela tiden nya saker genom att försöka ta vara på den energi som skapas där.

Trots sin entusiasm är Hans realist, New York är ingen stad att åldras i.

– Jag kommer inte att bo där i hela mitt liv. Att bo på Manhattan som äldre är fullständigt otänkbart, gamla människor kan inte ens ta sig över ga-

tan. Där bor man om man är mellan 20 och 45.

I det öländska huset är allt yttre prål avskalat och huset ter sig i förstone nästan naket. Men Hans vill inte ha så mycket runt sig som kan distrahera.

– Att bo i en storstad ger så mycket syn- och hörseltryck att jag vill reducera allt till ett minimum hemma.

Japanskt glas

I våras var han ute på en lång resa i Asien där han bland annat tittade på glas i Japan och i Hongkong.

– Studioglas som funnits i USA sedan 30 år och i Europa sedan 20 år tillbaka har först på 80-talet vunnit terräng i Asien.

– Å andra sidan gick det väldigt snabbt när man väl satt i gång. I dag finns det universitet, skolor och särskilda glasutbildningar för talangfulla elever.

Med i bagaget hem har han en fix och färdig utställning med japanskt glas. Från början var det bestämt att Millesgården i Stockholm skulle ha utställningen, men ett chefsbyte ändrade förutsättningarna.

– Jag kan mycket väl ställa ut glas i USA men jag skulle så gärna vilja göra det i Sverige, säger han. Kanske här i hjärtat av Glasriket?

Utänför fönstren böljar sädesfälten. Här och var sticker röda vallmor upp som dekorativa färglickar. Det hela ramas in av en azurblå himmel.

Naturen nära

Med naturen ända inne i vardagsrummet behövs varken tavlor, färgblaffiga textilier eller möbler.

Ovanför toalettdörren, som är en frysrumsdörr i metall och kommer från en restaurang, hänger en måttorm som på

1700-talet användes som en slags måttstock.

– Den köpte jag av en bonde som hade den hängande i en lada.

En blåmalad spegeldörr i trä kommer från Algutsrum, en annan från Stora Rör. Allt är noggrant utvalt och harmoniserat med övrig inredning.

Utställning

Ett avbrott i semestern kommer Hans att göra. Den 30 juli ställer han ut på Galleri Kamras i Borgholm tillsammans med Madeleine Pyk.

– Det ska bli roligt, säger han. Jag gillar att arbeta nära galleristerna, det är ett arbete som många bortser ifrån. Men jag tror att det är en förutsättning för att en utställning ska bli bra.

I New York kan Hans ibland känna en längtan efter det svenska språket.

– Det är när jag inte kan uttrycka det jag vill, när jag saknar nyanserna. Då känns det torftigt.

Längtar aldrig hem

Annars längtar han aldrig hem.

– Jag vet ju att jag kan komma tillbaka när jag vill. Men visst kan jag sakna Sverige och allt som finns här, men det är ju en positiv saknad. Och saknaden i sig kan till och med vara en drivkraft för mig, jag känner att jag måste göra vissa saker och hinna med än det ena än det andra innan jag kan åka hem.

– Men man måste nog vara lite av en temamänniska, det vill säga en som delar in sitt liv i perioder, om man ska trivas med ett sådant här liv. Men det är ju jag.

PIA ANDERSSON HOBERT